

מ"ת (תל אביב) 41147-12-24 - מדינת ישראל נ' אדם סלמן

מ"ת (תל-אביב-יפו) 41147-12-24 - מדינת ישראל נ' אדם סלמן ואח'שלו תל-אביב-יפו

מ"ת (תל-אביב-יפו) 41147-12-24

מדינת ישראל

ע"י גב' בוגנים

נגד

2. אדם סלמן

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו -יפו

[25.12.2024]

כבוד השופט בנימין הירשל דורון

ע"י ב"כ עוה"ד אלון קריטי

החלטה לעניין ראיות לכאורה - בענינו של המשיב 2

1. כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית.

2. למשיב 2 יוחסה גם עבירה של הפרת הוראה חוקית והכשלת שוטר.

3. המשיב 1 נעצר בפיקוח אלקטרוני בהסכמתו.

4. ב"כ המשיב 2 ביקש לטעון כנגד הראיות לכאורה ולשיטתו הראיות שבתיק לא יכולות להביא לכדי הרשעת המשיב

2.

5. על פי עובדות כתב האישום שני המשיבים עוכבו במחסום משטרי ברחוב דה הוז בחולון. השוטרים ביקשו לערוך

בדיקת נשיפון למשיב 1.

6. נערכה בדיקה למשיב 1 שגילתה ממצאים בעייתיים שהובילו לבקשה לערוך למשיב בדיקת ינשוף.

7. בשלב זה עלה גם חשד שיש סמים ברכב נוכח ריח חריף של חומר חשוד מסוג קאנאביס. (ראה דוח רס"מ עזרא

ראובן- מסמך ד).

8. בשלב זה התבקשו המשיבים לצאת מהרכב, המשיב 2 יצא מהרכב והחל בבריחה רגלית (ראה דוח אורלי שמש

עשיר).

9. המשיב 2 נתפס בתום מרדף (ראה שוב דוח רס"מ עזרא ראובן) יצוין שעל פי דוח זה בתום המרדף, המשיב

השליך מידו "גוינט" ואמר "מה עישנתי גוינט".

10. חיפוש שנערך ברכב ע"י עזרא ראובן גילה שבתא המטען נמצא קרטון. פתיחת הקרטון העלתה שבתוכו נמצאו 4

שקיות פלסטיק בצבע כסוף המכילות חומר חשוד כקאנאביס.

11. על פי חוות הדעת שבתיק נמצא שהמשקל הכולל של החומר שנמצא ברכב עומד על כ- 3.9 ק"ג נטו ונמצא

שמדובר בסם מסוכן מסוג קאנאביס.

12. יצוין שנבדק גם ה"גוינט" שהושלך על ידי המשיב 2 ונמצא שהוא מכיל סם מסוכן מסוג קאנאביס.

13. למשיב 2 מיוחסת עבירה של הפרת הוראה חוקית.

14. ההוראה החוקית מתייחסת לתנאי החלופה בהם שהה המשיב מתוקף ההחלטה במ"ת 26846-01-24. על פי ההחלטה מתאריך 29/5/24 המשיב אמור לשהות במעצר בית לילי בין השעה 20:00 ועד 7:00 למחרת.
15. יצוין שכתב האישום מייחס למשיב 2 עבירה של הכשלת שוטר הבאה לידי ביטוי במנוסתו מהשוטר.
16. כפי שציינתי, ב"כ המשיב 2 טוען ש"אין ראיות בתיק שיכולות להוביל למעצרו של המשיב".
17. ב"כ המשיב מסכים לקיומן של ראיות בנוגע לעבירה של הפרת הוראה חוקית ומגמד זאת ל"הפרה של חצי שעה". (נדייק- עיכוב המשיבים במחסום נערך בשעה 00:30, כארבע וחצי שעות לאחר השעה בה החל מעצר הבית).
18. ב"כ המשיב 2 מפנה את בית המשפט לכך שהרכב בו נערך החיפוש הוא רכבו של המשיב 1. לא נמצא כל ממצא פורנזי הקושר את המשיב 2 לקרטון או לסמים. אין כל ראיה הקושרת את המשיב לתא המטען, בו נמצאו הסמים.
19. ככל שנוגע לברירה מהשוטרים טוען ב"כ המשיב שאין בה כדי להפליל את המשיב בהחזקת הסם. המשיב נס מהשוטרים, לטענתו, כי ידע שהוא מפר הוראה חוקית.
20. בנוגע לשמירה על זכות השתיקה בחקירה טוען ב"כ המשיב שיש בה כדי "לחזק" אך ורק את "יש הראייתי". וה"יש הראייתי" מסתכם בעבירה של הפרת הוראה חוקית.
21. בנוגע לסכום כסף המזומן שנתפס על המשיב טוען ב"כ שלא יוחסה למשיב כל עבירה בהחזקת סכום הכסף ושאין כל עבירה בהחזקת כסף מזומן.
22. ב"כ המשיבה מפנה את בית המשפט לחומר החקירה. היא מפנה את בית המשפט לדוח הפעולה בו מצוין שעלה ריח סם מהרכב, שהצדיק ביצוע החיפוש. היא מפנה את בית המשפט לעובדה ששני המשיבים נתפסו ברכב ולשמעות המשפטית הנגזרת. בנוסף היא מפנה את בית המשפט לכך שהמשיב 2 שומר על זכות השתיקה.
23. ביקשתי לקבל את חומר החקירה ועיינתי בו.
24. נזכור שמדובר בהחלטה הנוגעת לשאלת הראיות לכאורה ולא מדובר בהכרעת דין בהליך העיקרי.
25. לגבי האופן בו נבחנות הראיות לכאורה בשלב דיוני זה, מונחה בית המשפט על פי הלכת זאדה. (בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, נ(2) 133 (1996), ממנה אצטט את עקרונות הייסוד :
א. החלטתו של השופט, לעניין קיומן של ראיות לכאורה, מבוססת בעיקרה על חומר החקירה כפי שהוא מצוי בתיק המשטרה המוצג לבית המשפט והנתון לעיון הנאשם ובא-כוחו .
ב. נקודת המבט של השופט, המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים, היא כוללת.
עליו לעיין בחומר החקירה כולו, לרבות חומר החקירה התומך בעמדת הנאשם. אין עליו לצמצם עצמו לחומר הראיות המפליל בלבד. עליו לפרוס לפניו את מלוא התשתית הראייתית כפי שזו מופיעה בחומר החקירה, לרבות "ראיות ההגנה". על השופט לבחון את מלוא הראיות שבתיק החקירה, הן אלה התומכות בגירסת התביעה והן אלה הנוגדות אותה

- ג. ההסתכלות היכולת על חומר הראיות אינה מכריעה במהימנותם של העדים הכרעה זו נעשית בהליך הפלילי העיקרי. אין מקומה בהליך הביניים שעניינו מעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו. שופט המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים בוחן את חומר החקירה "על פניו". הוא מתרשם מהפוטנציאל הטמון בחומר החקירה בתור שכזה ד. הבחינה הראייתית אינה "טכנית" ואינה "סכמאטית". בית המשפט צריך לבחון את הפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר החקירה. הוא צריך לבחון את מהותן הפנימית של הגירסאות ואת מידת הסתירות הפנימיות המצויות בהן. הוא צריך להעריך את ה"עיבוד" שחומר "גולמי" זה יעבור במהלך המשפט. על יסוד כל אלה עליו להחליט, אם קיים כיום סיכוי סביר להוכחת האשמה בסוף המשפט. בשלב המעצר עד תום ההליכים אין השופט קובע מימצאים בטוחים. כל שבידו אינו אלא להעריך סיכויים סבירים.
- ה. השאלה אינה אם חומר הראיות המצוי בידי התביעה מוכיח "לכאורה" את אשמת הנאשם מעבר לספק הסביר. המבחן הינו אם בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר בסיום המשפט יהא בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי.
- ו. לעתים קרובות חומר החקירה הקיים אינו כליל השלמות. אין בכך בלבד כדי לשלול את ערכו כ"ראיות לכאורה להוכחת האשמה". ייתכן כי קיים עתה ספק סביר באשמת הנאשם, אך קיומו של ספק סביר עכשווי באשמת הנאשם אינו שולל מהראיות את אופיין הלכאורי. השאלה הינה אם אותו חומר - לאחר שיעבור את כור ההיתוך של המשפט עצמו - יוכל לשמש בסיס להרשעת הנאשם. אם יש בו פוטנציאל ראייתי זה, כי אז הוא מהווה "ראיות לכאורה להוכחת האשמה".
26. בבש"פ 311/24 זקריאא אבו עאמר נ' מדינת ישראל (נבו) 5.2.2024 צוין:
- "עוד נפסק, כי קיומן של ראיות לכאורה ייבחן לפי מבחן 'אם נאמין', דהיינו 'אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?' (בש"פ 6285/23 אלאפסק נ' מדינת ישראל, פסקה 11 [פורסם בנבו] 05.09.2023); בש"פ 127/22 מדינת ישראל נ' הייב, פסקה 9 [פורסם בנבו] 06.02.2022)). בתוך כך הודגש, כי "אין בית המשפט נדרש לבחון, בשלב זה, את מהימנות הראיות המוצגות לפניו או את משקלן המדויק" (ראו למשל: עניין אלשאעפי, בפסקה 10), זאת "אלא אם כן מדובר בפירוכות מהותיות וגלויות לעין" (בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 [פורסם בנבו] 15.10.2008)).
27. לאור מבחנים אלו בחנתי את חומר החקירה בתיק.
28. השאלה העומדת על הפרק, מבחינה ראייתית היא האם ניתן לייחס למשיב חזקה בסמים שנתפסו ברכב.
29. המשיב 1 בחקירתו מאשר שהרבמבו נתפסו הסמים הוא רכבו (אמרתו מתאריך 6/12/24 - שו/48), אך הוא מכחיש כל קשר לסמים שנתפסו ברכב 5/עמ/52).
30. המשיב 1 אינו נותן כל הסבר כיצד הקרטון עם הסמים הגיע לתא המטען של רכבו. השערותו-"אולי השוטרים השתילו את זה" (עמ/ 6 שו/ 64)

31. ככל שנוגע למשיב 2 מוסר הוא שהשניים קבעו לאכול, המשיב 2 הגיע לשכונת מגוריו ואז ההמשיב 1 אסף ברכבו את המשיב 2.
32. בע"פ 459/95 עלי אבו-רמדה נ' מדינת ישראל, נ(3) 775 (1996) צוין:
- "7-בית-משפט זה קבע במקרים לא מעטים, כי כאשר מספר אנשים מצויים במכונית, והמשטרה מגלה באותה מכונית כמות של סם, הרי ניתן להסיק מכך שכל נוסעי המכונית החזיקו בסם בצוותא, ומתוך ידיעה והסכמה, אלא אם כן הסניגוריה מצליחה לעורר ספק --- סוף עמוד 779 --- סביר לעניין מימצא זה. כך, למשל, כתב השופט לנדוי בע"פ 513,444/75 לוי ואח' נ' מדינת ישראל [2], בעמ' 615: "עצם הימצאו של לוי ביחד עם השניים האחרים במכונית שבה נמצאת כמות כזאת של חשיש, בשעות הבוקר המוקדמות, היתה בו ראייה לכאורה שהחשיש הובל במכונית בידיעתו ובהסכמתו, בעצה אחת עם שני האחרים".
33. יצוין שבהליך זה נסעו מספר אנשים ברכב, נתפס סם בתא המטען, והנאשם שהורשע טען שהיה נוסע תמים ברכב ולא ידע דבר לעניין הסם. בית המשפט, הרשיעו כשמצא שהמשיב לא הצליח לסתור את חזקת ההחזקה בסם הנגזרת מתפיסת הסם ברכב בו נסע.
34. בע"פ 2510/92 עמריה (בן חסן) סאלח נ' מדינת ישראל (נבו) 17.7.1994 נקבע:
- "כך הדבר בשל החזקה הנוהגת בענין זה. לפיה, אם נתפס סם במכונית חזקה היא, בדרך כלל, כי הנמצאים במכונית החזיקו בסם, בידיעה שזה סם, מן הסוג שבפועל נתפס במכונית, ועליהם הראיה לסתור. כך, למשל, בע"פ 444/75 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד (1) 614, 615, אמר השופט לנדיב: "עצם הימצאותו של לוי ביחד עם שני האחרים במכונית שבה נמצאת כמות כזאת של חשיש, בשעות הבוקר המוקדמות, היתה בו ראייה לכאורה שהחשיש הובל במכונית בידיעתו ובהסכמתו, בעצה אחת עם שני האחרים". וראה גם ע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4) 85; ע"פ 228/87 כרמי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 332; ע"פ 112/89 כיאל נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 459.
35. בע"פ 5927/11 אבנר הררי נ' מדינת ישראל (נבו) 23.8.2012 נכתב:
- "כפי שצוין בית משפט קמא, נוכח הקושי הראייתי להוכיח ידיעה --- סוף עמוד 35 --- והסכמה התפתחה בפסיקה חזקה, הניתנת לסתירה, לפיה "מקום שבו נכח הנאשם במקום שבו שהו אחרים שהחזיקו דבר מה אסור, או במקום שבו מוחזק דבר מה אסור, ונוכחותו לא היתה מקרית, חזקה כי ידע והסכים להימצאותו של הדבר במקום" (עניין חרבוש, פסקה 19; ראו גם י' לוי וא' לדרמן עיקרים באחריות פלילית 186 (תשמ"א)).
36. נכון בהליך זה גם נקבע ש:

- "כאמור, מדובר בחזקה עובדתית, שניתן לסתרה ב"הבאת ראיות, המוציאות את מערכת הנסיבות מהקשרה הלכאורי הרגיל ... " (ע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ה(4) 85, 101 (1981) - מפי השופט (כתוארו אז) מ' שמגר)".
37. בנוסף אפנה לבש"פ 4181/15 מוחמד פתאירי נ' מדינת ישראל (נבו 24.6.2015) בו נקבע:
- "משנמצא הסם המסוכן בחצר הדירה בה שהה העורר, חצר שהגישה אליה היא מהדירה בלבד (כפי שניתן להיווכח מצפיה בתיעוד החזותי של המהלך החקירתי שבוצע במקום), קמה חזקה שבדין בדבר ידיעתו הקונסטרוקטיבית של העורר על הימצאות הסמים בחצר הדירה ובדבר מודעתו לטיב החומר. החזקה אינה חזקה חלוטה, ובכוחו של העורר לסתור אותה על-ידי מתן הסבר חלופי שיעורר ספק סביר בדבר נכונות החזקה. ואולם, על-פי ההלכה שיצאה מבית משפט זה, השלב הראוי לבחינת טענות לסתירת החזקה או בדבר חולשת הראיות שבידי התביעה הוא במסגרת ההליך הפלילי העיקרי, ולא במסגרת הליכי המעצר, למעט באותם מקרים חריגים בהם מצליח נאשם להצביע על חוסר ראייתי מובהק בחומר הראיות שבידי התביעה (ראו: בש"פ 5193/14 נג'מה נ' מדינת ישראל (13.8.2014); בש"פ 6729/14 אזברגה נ' מדינת ישראל"). (29.10.2014) (ההדגשה שלי- ב.ה.ד.)
38. כאשר אני בא ליישם את הפסיקה הנוגעת, לנסיבות המקרה, אני מגיע למסקנה שחומר החקירה מסבך את המשיב בהחזקת הסם שנתפס ברכב.
39. נכון הדבר שעוצמת החזקה בסם נמוכה במעט מעוצמת החזקה בענינו של המשיב 1, בעל הרכב.
40. אולם בהתחשב בכך שהמשיב 1, בעל הרכב אינו לוקח אחריות בנוגע לסמים שנתפסו, והמשיב 2 שומר בחקירתו על זכות השתיקה, הרי המשיב שבפני לא הצליח בשלב זה לתת הסבר הסותר את החזקה בסם.
41. אדגיש שיש לתת את הדעת למאפייני הסם שנתפס. מדובר בקופסת קרטון בעלת נפח שנתפסה בתא המטען. לא מדובר בשקית קטנה, המכילה אבקת סם שנמצאה במקום מוסתר ברכב.
42. בנוסף אני מוצא שברירתו של המשיב מהרכב מקשה עליו להפריך את חזקת "ההחזקה בסם". טענתו, כפי שהועלתה מפי ב"כ בדיון, כי ברח מהשוטרים כי ידע שמבצע הוא עבירה של הפרת הוראה חוקית לא נטענה על ידו בעת חקירתו, ותברר במסגרת ההליך העיקרי.
43. כמו כן על פי חומר החקירה, המשיב בעת מעצרו החזיק סיגריה המכילה סם מסוכן מסוג קאנביס, אותו סוג סם שנתפס בתא המטען.
44. נכון שלא מצאתי שנעשו בדיקות נוספות בשלב החקירה שהיה בכוחן לעבות את החקירה בענינו של משיב זה, כמו למשל ניסיון לאיתור טביעות אצבע משקיות הסם, או מיצוי תחקור מכשיר הסלולרי נתפס על המשיב 2. אולם אינני מוצא שהעדר מיצוי ראייתי באפיקים אלו, מכרסם בעוצמת הראיות הקיימות בתיק.
45. לסיכום לאחר עיון בחומר החקירה ובחינת הראיות בתיק מצאתי שבחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר בסיום המשפט יהא בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי. כמובן שבחירתו של המשיב לשמור על זכות השתיקה מונעת ממני לבחון בשלב זה אם יש בפיו טענות שבכוחן לכרסם כבר בשלב זה בראיות שבידי התביעה.
46. המשך הדיון יערך בפרוטוקול הדיון.
- ניתן היום, כ"ד כסלו תשפ"ה, 25 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.